

Reductes de discriminació, encara, al Centre Municipal de Vela de Barcelona?

written by Josep Arranz | 2 de juliol de 2017

Feia molts anys que no vivia situacions d'extrema incomoditat i de franca discriminació. Semblava, així ho he viscut en infinitat d'ocasions arreu de Barcelona i del país, que havíem trobat la manera correcta d'adreçar-nos als ciutadans evitant crear problemes inexistents o violentant innecessàriament a uns i altres, però sembla que no a tot arreu. Bé, us ho explicaré.

Vet aquí que comencen les vacances d'estiu escolar. Acaben les classes i comencen els casals, com una continuïtat natural si necessitem seguir treballant i volem donar contingut i activitat als nostres fills i filles durant els tres mesos que ens venen a sobre. Així doncs, vam iniciar la gimcana administrativa (com hem fet altres anys) per inscriure a la nostra filla, en aquesta ocasió al Campus Olímpia de l'Escola de Vela de Barcelona. No oblidem que aquest Campus compta amb la cobertura i el suport explícit, econòmic i de continguts, de la Federació Catalana de Vela, de l'Ajuntament de Barcelona i de l'Escola Catalana de Vela, a més de les gens menyspreables quotes que tot i així i alegrement paguem els pares. Com veieu, tot amb la solvència contrastada requerida, a partir dels impulsos donats a la vela des dels Jocs del 1992 i tot plegat d'una catalanitat i implicació amb el país fora de dubtes. Si?, no sé, continuem...

Vet aquí que ens convoquen al Centre als pares i mares a una reunió informativa, important. Durant més de dues hores ens explicaran tots els detalls i informacions referides al Campus, ens ensenyaran les instal·lacions, ens explicaran què faran els nostres fills i aclariran tots els nostres dubtes.

Serà, en fi, el vehicle primer i més important d'una activitat que tindrà, educarà i formarà als nostres fills durant 8 hores diàries les pròximes setmanes. L'objectiu és lloable, ben organitzat i estimulants. Assistim amb la nostra filla, contenta i emocionada.

Vet aquí que llavors, per donar la benvinguda i fer totes les explicacions, apareix una persona, de nom Joan Barberà, que després esbrinem que és el responsable del Campus i Director del Centre Municipal de Vela. Aquesta persona ens explica a les més de 150 persones assistents, que donada la importància de la trobada i donat que la seva preocupació era que «tots estiguéssim en confiança, ben atesos, confortables i contents», doncs que ho faria tot en castellà.

En castellà? I per què? Gosem preguntar. Tots els pares i mares assistents han hagut de fer un munt de gestions, paperassa, seguiment informatiu, matriculacions, etc, per arribar a aquella trobada i no hauria estat possible fer-ho sense sentir-se cridats i sense un coneixement mínim de la llengua pròpia del Centre Municipal de Vela de Barcelona, tots som veïns de Barcelona, tots tenim els fills escolaritzats aquí, així doncs, per què? Doncs «perquè entre 150 persones segur que hi ha algú que li serà més còmode que ho faci en castellà». I per als que no, què? no comptem? Doncs sembla que no.

A partir d'aquí es produeix allò tant encertat per aconseguir que tothom estigui «en confiança, ben atesos, confortables i contents», és a dir, una discussió. L'individu en qüestió (catalanoparlant) es tanca en banda i tira pel dret, en castellà amb fort accent català per cert, fent cas omís a les queixes...

Comença la seva exposició, llarga, innecessàriament llarga cal dir-ho, i innecessàriament salpebrada de comentaris personals sobre la seva família que només l'interessaven a ell, però que considerava imprescindible fer-nos-en coneixedors, suposats

comentaris «divertits» de contingut clarament masclista... en fi, despropòsit rere despropòsit, dels quals ell ni se n'adonava, però en fi, això donaria per fer una altra queixa pública, per avui ens concentrem en el tema de discriminació lingüística, que ja n'hi ha prou i de sobres.

Acaben les explicacions i comença el torn de preguntes dels assistents. Vaig anotar prop d'una trentena de preguntes dels soferts pares i mares assistents. Totes, TOTES, van ser fetes en català. Totes, TOTES, van ser respostes en castellà, «per nassos els meus», suposo que devia pensar el personatge en qüestió. Tocant les 9 del vespre i amb tot el peix venut, vam decidir marxar.

No vull posar en qüestió al nombrós grup de professionals que treballen al Centre i que em consta que són molt bons professionals. I tampoc voldria posar en dubte els mèrits que suposo que deu tenir aquesta persona en concret per fer la tasca professional que fa en el món de la vela, que els desconec i que per tant els els suposo i no en puc opinar. Però sí que voldria qüestionar, alertar i denunciar sobre la seva idoneïtat per fer una funció de comunicació per a la qual està clarament poc dotat. Els temps han canviat Sr. Barberà, ho sàpiga o no.

Ja fa molt temps que s'han resolt, quan s'ha volgut, els falsos conflictes de comprensió lingüística, sap com? Doncs actuant amb naturalitat, com ja es fa a la majoria de llocs, no posant a l'auditori en compromisos absurds i parlant en la llengua pròpia de l'activitat, de l'entitat que la fa i del país en què es troba. Fa anys, molts anys que no trobava una actitud tan antiga, superada i directament reaccionària com la que he vist i viscut durant aquesta jornada informativa, li ho asseguro. Sobren els acomplexaments lingüístics.

Els temps han canviat Sr. Barberà, ho sàpiga o no. Els homes i les dones, almenys els que ho volen, són capaços de fer totes les tasques del quefer diari, de debò, els homes també sabem

fer llistes, cuinar i vestir els nens i les dones són molt més que éssers especialment dotats per a les tasques domèstiques. Miri al seu voltant, prengui nota, i modifiqui la seva manera d'adreçar-se al públic, almenys això.

No és la persona més adient per fer aquesta tasca en concret Sr. Barberà, ho lamento, i encara ho lamento més perquè, a aquestes alçades, vaig veure menystinguts els meus drets lingüístics en unes instal·lacions públiques de la meua ciutat i tractat com a ciutadà amb un intolerable menyspreu, prepotència i indiferència.

Ja no s'hi valen excuses de mal pagador, cal rectificar, canviar les actituds... i que no es pugui tornar a repetir.